

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν, εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρυσιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἐτησίᾳ δρ. 12.—	Ἐτησίᾳ φρ. 15.—
Ἑξάμηνος 6,50	Ἑξάμηνος 8.—
Τρίμηνος 3,50	Τρίμηνος 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστης μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Θέλει προηγουμένον ἔτην, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδμητρίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Νοεμβρίου 1919

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 53

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'. (Συνέχεια)

Μπορῶ νὰ πῶ πῶς ἤμουν στὸν τόπον. Στὸ Οὐσσέλ ἔκαμα τὴν πρώτη μου φάνιση με τὴν κωμωδία «Ὁ ὑπὲρ-τοῦ κυρίου Καρδούλης», κι' ἐξῆς ὁ ἄλλος μοῦ ἀγόρασε τὰ πρῶτα μου βιβλία, τὰ παπούτσια ἐκεῖνα με τὰ ποὺ μ' ἔχοντο τότε τόσο εὐτυχισμένο.

Ὁ κακόμοιρος ὁ Καρδούλης, με τὴν κόκκινη στολὴ τοῦ Ἀγγλοῦ στρατηγοῦ, δὲν ἦταν πιά μὰ κι' ὁ Ζερμπίνος κι' ἡ χαριτωμένη Δούλη ἔλειπαν... Ὁ δυστυχισμένος ὁ Βιτάλης! δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπα νὰ βαδίζῃ με τὸ κεφάλι ψηλά, με τὸ στήθος μπροστά, ρυθμίζοντας τὸ βῆμα με τὰ δύο του χέρια καὶ με τὰ δύο του πόδια... Ἀπὸ τοὺς ἔξι ποὺ ἤμαστε τότε, δὺς μόνο μέναμε ζωντανοί: ὁ Κάπης κι' ἐγώ. Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη, μὴ κά πολὺ μελαγχολικὸς στὸ Οὐσσέλ. Καθε στιγμὴ, μοῦ φαίνονταν πῶς θάβλεπα τὸ μεγάλο καπέλλο τοῦ Βιτάλη νὰ προβάλλῃ ἀπὸ καμμιὰ γωνιά καὶ πῶς θὰ κούγα τὸ πρόσταγμα του, ποὺ τόσες φορές εἶχε ἀντηχήσει στ' αὐτιά μου: Ἐμπρός!

Τὸ παλαιοπωλεῖο, ὅπου ὁ Βιτάλης με εἶχε πάει γιὰ νὰ με ντύσῃ σὰν «καλλιτέχνη» μοῦ ἔδωκε λίγους θλιβεροὺς σκέψεις: Τὸ βρήκα ὅπως τὸ εἶχ' ἀφήσει. Στὴν πόρτα του κρέμουνταν ἡ ἴδια ἐκεῖνη στολὴ με τὰ γαλόνια στὶς ραφές, ποὺ εἶχε κινήσει τότε τὸ θαυμασμό μου! καὶ στὶς βιτρίνες εἶδα τὰ ἴδια παλῆα τουφέκια καὶ τὶς ἴδιες παλῆες λάμπες.

Θέλησα νὰ ξαναἰδῶ καὶ τὴν πλατεῖα ὅπου εἶχα πρωτοπαίξει τὸν «Υψηλὸν τοῦ κυρίου Καρδούλη». Κι' ὁ Κάπης τὴ θυμήθηκε καὶ κούνησε τὴν οὐρά του.

Ἀφήσαμε τὰ πράγματά μας στὸ ἴδιο

χάνι ποὺ μέναμε καὶ τότε με τὸν Βιτάλη, καὶ πήγαμε νὰ βροῦμε κανένα κτηνίατρο.

Βρήκαμε καὶ τοῦ εἶπαμε τί θέλουμε:

— Μιὰ ἀγελάδα ποὺ νὰ δίνῃ πολὺ γάλα...

— Καὶ ποὺ νάχῃ οὐρὰ ἀληθινή, ἐπρόσθεσε ὁ Μαντίας.

— Κι' ἤλθαμε, κύριε κτηνίατρε, νὰ σᾶς παρακαλέσουμε νὰ μᾶς βοηθήσετε, γιὰ νὰ μὴ μᾶς γελάσῃ κανένας ζωέμπορος, κατεργάρης.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶπα, προσπαθώντας νὰ μιμηθῶ τὸ εὐγενικὸ ἐκεῖνο ὕψος ποὺ ἔ-

Πρέπει ὅμως νάχετε γιὰ νὰ τὴν πληρώσετε...

Ἐλυσά τότε τὸ μαντήλι, ὅπου εἶχαμε δεμένο τὸ θησαυρὸ μας, καὶ τὸν ἔδειξα χωρὶς λέξη.

— Λαμπρά! φώναξε ὁ κτηνίατρος. Ἐλᾶτε νὰ με πάρετε αὔριο τὸ πρῶτ' ἐπτά.

— Καὶ πόσο θὰ σᾶς δώσουμε, κύριε κτηνίατρε, γιὰ τὸν κόπο σας;

— Τίποτα! Παίρνω ἐγὼ λεπτὰ ἀπὸ καλὰ παιδιὰ σὰν καὶ σᾶς;

Δὲν ἤξερα πῶς νὰ εὐχαριστήσω τὸ καλὸ αὐτὸν ἄνθρωπο. Τοῦ Μαντίου δὲ

τοῦ ἤλθε μετὰ δέκα:

— Σᾶς ἀρ-
σει κύριε, ἡ μου-
σική: τὸν ρώ-
τησα.

— Ποῦ, καὶ
δὶ μου.

— Καὶ πᾶ-
γιαζετε ναίρις;

Αὐτὸ ἦταν ὅ-
κατὰ ἄσχετο με
τὴν πρώτη ἐρώ-
τηση, ὁ κτηνία-
τρος ὅμως δὲν ἔ-
διδετο νὰ ποῦ-

την:

— Στὶς ἐννιά
ἀκριβῶς εἶμαι στὸ κρεβάτι.

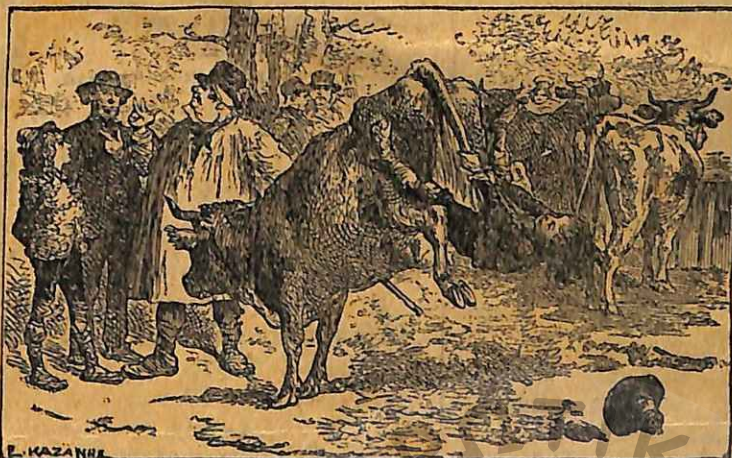
— Εὐχαριστῶ, κύριε. Λαμπρὸν, αὔριο
τὸ πρῶτ' ἐπτά.

Κατάλαβα τὴν ἰδίαν τοῦ Μαντίου.

— Θέλετε νὰ προσφύγετε στὸν κτη-
νίατρο μιὰ συναυλία τοῦ ἴσου.

— Ναί, μιὰ σερβαντὰ, τὴν ὅρα ποὺ
θὰ πλαγιαίξῃ. Αὐτὸ δὲν τὸ κάνει κανεὶς
παρὰ γιὰ ὅσους ἀγαπᾷ.

— Καλὴ ἰδέα. Πᾶμε στὸ ξενοδο-
χεῖο νὰ γυμνασθοῦμε τὰ κομμάτια τῆς
συναυλίας μας. Μπορεῖ νὰ μὴ μᾶς
νοιάξῃ τόσο γιὰ τὸ κοινὸ ποὺ πλη-
ρώνει, μὰ ὅταν προσφέρουμε μουσικὴ
γιὰ νὰ ξεπληρώσουμε μετὰ μιὰ χάρη,
πρέπει νὰ βάζουμε τὰ δυνατά μας.

«Ὁ Μαντίας κρεμάστηκε ἀπὸ τὴν οὐρὰ τῆς ἀγελάδας...»

παίρνε ὁ Βιτάλης, ὅταν ἤθελε νὰ κατα-
κτινῇ κανέν' ἄνθρωπο.

— Καὶ τί διάβολο τὴ θέλετε σεῖς τὴν
ἀγελάδα; ρώτησε ὁ κτηνίατρος.

Τοῦ ἐξήγησα με λίγα λόγια τί τὴ
θέλαμε.

— Μπράβο, μᾶς εἶπε. Εἰσθε καλὰ
παιδιὰ καὶ θὰ σᾶς βοηθήσω. Αὔριο τὸ
πρῶτ' ἐπτά μᾶς εἶπα στὸ πανηγύρι καὶ
σᾶς ἐγγυῶμαι πῶς ἡ ἀγελάδα ποὺ θὰ
σᾶς διαλέξω δὲν θάχῃ ψεύτικη οὐρά.

— Οὔτε ψεύτικα κέρατα! εἶπε ὁ
Μαντίας.

— Οὔτε!

— Οὔτε φουσημένα μαστάρια.

— Οὔτε! Θὰ εἶναι καλὴ ἀγελάδα.

Στις έννιά παρά δύο ή τρία λεπτά ήμαρτε άπεξω απ' το σπίτι το φίλου μας, ο Μιττίλς με το βιολί του, εδω με την άρχα μου. Ο δρόμος ήταν σκοτεινός, γιατί το φεγγάρι θάβανη κατα τις έννιά κι' είχαν κρύο περιτό ν' άνοψουν τα φανάρια. Τα μαγαζιά ήταν όλα κλειστά κι' οι διαδρασ λίγιστοι.

Με το πρώτο κτύπημα το ρολογιού, άρχισαμε το κουμάκι μας και στον στενό έκεινο κι' ήτοχο δρόμο, τα άνογα μες άντηχηριαν όπως σε σαλα συναυλίας. Τα παραθύρα άνοιξαν κι' είδαμε να προβάλλουν καρτίκια με νυκτικές σκηνές, με μαντήλια και με φουλάρια. Άπο τα άνογα το παράθυρο, ρωτιούνταν με άπορία.

Ο φίλος μας ο κτηνίατρος κατοι κούσε 'ς ένα σπίτι, που στη μια του γωνία είχε ένα χαριτωμένο πυργάκι. Άκούζην άπό τα παράθυρά του κι' έσκυψι να ιδή ποιοι παίζουν. Χωρίς άλλο μας γύρισε και καταλαβε το σκοπο μας, γιατί με το χέρι του μάς έγινε να παύουμε.

— Ουά; άνοίξω, μάς είπε, να παίξετε στο περιβόλι.

Πραγματικώς, σέ λίγο ή πόρτα του άνοιξε και μπήκαμε στο σπίτι.

— Είστε καλά καϊδιά, είπε σφίγγοντάς μας τα χέρια, μα δεν έχετε άλλο. Δεν συλλογισθήκατε λοιπόν πως χωροπαιχάκις μπορούσε να σάς συλλάβη, για το θυρωρό που κάνετε, νύκτα, ένα δημοσιο δρομο;

Κι' έξακουσθήκαμε τή συναυλία μας στο περιβόλι, που δέν ήταν πολύ μεγάλο, αλλά πολύ όμορφο, με ένα κίσκι στολισμένο με κισσούς.

Έπειτα ο κτηνίατρος ήταν παντρεμένος κι' είχε πολλά παιδιά, γρήγορα σχηματίσθηκε γύρω μας άκροατήριο. Άναψαν κερία στο κίσκι κι' έπαίσαμε ώς περ' από τις δέκα. Άμα τελειώσαμε ένα κουμάκι, μάς χειροκροτούσαν και μάς γύρουν άλλο. Κι' ά, δεν μάς είδω χνά ο κτηνίατρος, μου φαίνεται πως θα παίζαμε όλη νύκτα.

— Άκούτε τους πιά να πάνε να κοιμηθούν, έλεγε στα παιδιά του, που ήθελαν να μάς κρατήσουν; πρέπει να είναι όλο το πρωί στίς έπτά.

Άλλα και δεν μάς άρισε να φύγουμε χωρίς να μάς προσέτρεξε ένα μικρό θύνα, που το εύχαριστηθήκαμε πολύ. Τότε ο Κληρ, προς μεγάλη χαρά των παιδιών, έβγαξε άπο εύγνωμοσύνη μερικά άνογα το πιά απ' το πιτσινίδι. Κι' έτσι δέν άρύχαμε παρά σχεδόν τα μεσάνυχτα.

Το Ούσσέλ, που το βρήκαμε τόσο ήσυχο χθές το βράδυ, ξεμερώθηκε άναστατο. Πρώ-πρωά άκούσαμε έν' άδιάκοτο θόρυβο άπό άμάξια που έτρεχαν στο λιθόστρωτο, άνακατωμένο με χρεματίσματα άλόγων, μουγγρίσματα βω-

δών, βελάσματα προβάτων και φωνές χωρικών που έρχονταν για το πανηγύρι.

Όταν καταβήκαμε, ή αύλη του χα-νιού ήταν γεμιστή άπο κάροα, άπό σουστες, άπό άμάξια, που έφθναν όλοένα και κατεβάζαν χωριάτες και χωριάτισ-σες. Οι άνδρες σήκωναν τις γυναίκες στα χέρια, για να τις κατεβάσουν κι' έπειτα τινάζουνταν όλοι κι' οι γυναίκες έσταζαν τα φουστάνια τους.

Στο δρομο, άθρόωπιν κύματα διευθύνονταν πρὸς τὸν καιπο, όπου θα γίνονταν τὸ πινυόι. Έπειδή ήταν κομμά νωρίς, — έξη ή ὡρα, — σκεφθήκαμε να κάμουμε ένα γύρο και να επιθεωρήσουμε τις έτελάδες που είχαν φθάσει, για να διαλέξουμε άπο πρίν.

Ά, τι όμορφες άγέλες! Ήταν έκ των τῶν εἰδῶν κι' εκ των τῶν χρωμάτων, άλλες παχέες, άλλες ίχνες, αὐτές με τα ματάρια τους, εἰσέτες με κατι ματάρια που έφθναν ώς; κάτω γεμάτα γάλα. Στο παιχνίδι είδαμε άκομα άλογα που χοιμέτιζαν, φοραδς που έγλειφαν τὰ πουλάρια τους, τετρά-παχους χοίρους που έκαθην τρύπες στο χῶμα, γουρουνόπουλα του γάιτατος που έσκουσαν να τάζερναν ζωντανά προβάτα, κοττες, χῆνες. Μα τί μάς άνοίξενι' αὐτά!

(Επεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ ΤΟΥ ΤΑΚΗ

Δραματάκι μονόπρακτο
(Συνέχεια και τ' ος' έσελ. 412)

Η ΜΑΜ. (αύστηρά.) — Σου άπαγορεύω να κατηγορής την άδελφή σου, άρσο έσύ στας.

ΤΑΚ. άπομακρύνεται κλαίοντας και μουρμουρίζοντας) — Κλέτρα!

Η ΜΑΜ. (αύστηρά.) — Τάκη!

(Αὐτὴ τὴ στιγμὴ κυττοῦν τὴν πόρτα)

Η ΜΑΜ. (πρὸς τὴ Νίνα.) — Πήγαινε νάνοίξες, παιδί μου.

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ

(Επανερχεται ή Νίνα ακολουθουμένη από την Πετρούλα. Η Πετρούλα είναι ντυμένη πτωχικά και είναι δειλή και ντροπαλή)

Η ΜΑΜ. (στην Πετρούλα.) — Τί με θέλεις, παιδί μου;

ΠΕΤΡΟΥΛΑ (με άμνηχανία) — Νά, κυρία. (Βγάζει κάτω από το σάλι της ένα τενεκεδένιο κουτάκι.) Δικό σας είν' αὐτό;

ΤΑΚ. (έρχεται βιαστικά.) — Το κουτί μου!

ΠΕΤΡ. — Το πρώι που περνοῦσα απ' έξω από το σπίτι σας, τῶρα αὐτό το κουτί στον τενεκέ τῶν σκουπιδιῶν σας και τὸ πήρα. Στήν άρχή δε μπόρετα νά τ' άνοιξω. Χρηρῶτα πῶς εἶναι αὐτό. Όταν τ' άνοιξα, είδα πῶς εἶχε μέσα λεπτά. Λοιπόν σά;

τῶρα, γιατί τὰ λεπτά θά εἶναι δικά σας. Η ΜΑΜ. — Νά, εἶναι τοῦ Τάκη.

Καί λυτῶνταν πολύ που τῶρα σε. Π. ΤΡ. (δειλά) — Ποτε λοιπόν, κύριε. (Δίνει τὸ κουτί στὸν Τάκη.)

ΤΑΚ. — (χωρίς νά τὴν εύχαριστήσῃ) — Φάνει να μη λείπη τίποτα. (Μετῶ τὸ θησαυρό του.)

ΠΕΤΡ. — Γάραρα όλα, κύριε.

ΤΑΚ. — Νά, ὥστα εἶναι. (Κλείνει τὸ κουτί — Σιωπὴ)

Η ΜΑΜ. — Λοιπόν, Τάκη;

ΤΑΚ. — Τ' εἶναι μαζιά;

Η ΜΑΜ. — Αὐτο εἶναι ὁμο;

ΤΑΚ. (πρὸς τὴν Πετρούλα, ἔρη.) — Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

— Εὐχαριστῶ. (Βλέποντας πῶς ή μαμά του τὸν κοιτάζει) Εἶναι ποὺ τὸν κοιτάζει.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Το φυλλάδιον τούτο είναι τὸ τελευταῖον τοῦ έτους μας καὶ τοῦ τόμου. Οἱ συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ή συνδρομή ήγει σήμερον, δεικνύουν νά τὴν ἀνανεώσουν, ἵνα νά μὴ διακοπῇ μετ' ὀλίγων ή πρὸς αὐτοῦ ἀποστολῇ ή: «Διαπλάσις». Παρακαλοῦνται δὲ νά τὸ κάμουν το ταχύτερον, πρὸς ἱποφυγὴν ής μεγάλης συσσωρεύσεως ἔγγραφων, ή ὁποία δυσκολύει τήν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφεῖου, κατὰ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰανουαρίου.

ΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Σήμερον ήγει ή προθεσμία τοῦ 18 ὡς διαγωνισμοῦ Ἐσπερίων. Ὑπομνηστικαί, διὰ οἱ Πρακτορες, πρέπει νά ἔχουν ἑτοιμάσει τὰς ἑξῆς: λογαριασμοῦ, τῶν μέτρων ής 15 Δεκεμβρίου. Ἄνω, διαπλάσιον ἀπο τ' Ἄποστα, εἰς τὰ ὅπου θάναρτωνται καὶ οἱ διὰ καθίστησιν ἀποκλεισόμενοι.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΩΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΙΜΩΝ ΤΟΥ 1919

Ὑπνομνηστικαί, διὰ Ψηφοδέλτια εἰσενεῖ ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους τοῦ μηνός. Οἱ ὅροι τοῦ ἡμετέρου διαγωνισμοῦ εἰς τὰ φυλλάδια.

ΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Οἱ ἀναρῶντες γίνονται κακομαγειρημένοι διὰ τὴν Σελίδα Συνδρομητῶν. Ὑπομνηστικαί, διὰ οἱ Πρακτορες, πρέπει νά ἔχουν ἑτοιμάσει τὰς ἑξῆς: λογαριασμοῦ, τῶν μέτρων ής 15 Δεκεμβρίου. Ἄνω, διαπλάσιον ἀπο τ' Ἄποστα, εἰς τὰ ὅπου θάναρτωνται καὶ οἱ διὰ καθίστησιν ἀποκλεισόμενοι.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Οἱ Κουφιοκεφαλῆς στὸν παπουτοῦ του:

— Χθές μου πῆρες μέτρα γιὰ ένα ζευγαρι παπουτῶνα κίτρινα.

— Ἀλλὰ τὸ μετάνοισα καὶ θέλω νά μου κάμῃς ένα ζευγαρι μαύρα.

Πῶς μου παλὶ μέτρα, σὲ παρακαλῶ.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας.

Οἱ Γιδωργος διαβάξει στὴν ἐφημερίδα:

— Οἱ Σύλλογοι τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Περικαί Κίων....

Καὶ ῥωτῶ:

— Τί θὰ πῇ, μπαμπά, Κίων;

— Οἱ μπαμπᾶς, ποὺ δέν εἶς ἀκούσει περὶ τίνος πρόκειται, ἀπαντᾷ:

— Σκύλος.

Κι' ὁ Γιδωργος:

— Ἀ, ναί, κύων... Μὰ τότε ή ἐφημερίδα ἔχει λάθος; ἔτρεπε νά πῇ τῶν κυνῶν.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἰδεῶ. τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ Νότης παραπονέται διὰ ἔχει στὸ πόδι του ένα σφυρί καὶ δέν θέλει νά πῇ σχολείο:

— Νά τὸ ἰδῶ! τοῦ λέει ὁ πατέρας του.

Οἱ Νότης βγάξει τὸ παπούτσι του:

— Νά!

— Ποῦ; ἐγὼ δέν βλέπω κανένα σφυρί.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΝΑ'ΙΣ ΧΡ. ΒΙΤΑΛΗ
(Ἑντανοπούλα) ἐν Σόφ. Β'
Βραβ. 1800 διαγών. Ἐσπερίων.

ΜΑΡΙΑ Δ. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΟΥ
(Γλυ ὡ Παράλδον) ἐν Σάφωτη.
Α' Βραβ. 170 διαγών. Ἀίσων.

ΞΑΝΘΗ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ
ἐν Ἀθήναις. Α' Βραβ. ἐντανοπούλα.
Διαγών. πρὸς Σύνθ. Π. Α'

— Ἀ' τότε θά εἶναι στὸ ἄλλο πόδι!

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας.

Στὸ Σχολεῖο τῆς Τάξης βλέπει διὰ τὸ διπλανὸν τοῦ θανάτου καθοῦνται τέσσερις καὶ σὺ δικὸν τοῦ πέντε. Καὶ πρὸς τῶν:

— Κίστε καθήκοντά, νά καθήσω στὸ διπλανὸν καὶ εἶναι μόνο τέσσερις;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Νανναγοῦ τοῦ Ἀερος.

Σκέψις ής ἡμετέρας;

— Ἀφού ἔμεις με δύο μάτια βλέπομε τὰ πᾶντα μονά, ἄμα γε ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ένα μάτι, τὰ βλέπουν μισά;

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας.

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Οἱ συνοδῶν τὴν λύσιν μετ' 10 λεπτά θά λάβῃ ἀπὸ τῶν μέτρων εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐάν θέλῃ ὁ ὁμοσυνεὺς καὶ τὸ νομὰ του εἰς τὸν ἄλλον, πρέπει νά εὐνοήσῃ καὶ εἰς τὸν ἑαυτοῦ ὁμοσυνεὺς.)

α') Παίγνιον

ΟΣ ΓΙ ΓΡΗ ΡΙ ΟΣ

Ι ΣΤΕ ΝΗΣ ΝΟΣ Ω

Α ΓΟ ΓΕ ΩΡ ΑΝ

Τέσσαρες ἄλλοι.

δ') Διὰ τοῦς Γαλλομαθεῖς

Plus-sonneaux-les-bruit vides de l'font.

Νά συναρμολογηθοῦν αἱ λέξεις ὥστε νάποτελεσθῇ μία παροιμία.

Λύσεις τοῦ 8000 φύλλου

α') Ἀπόλλων, Ἡφαίστος, Ἐρμής, Ἡρα, Πρωιδών. — β') Τὸ κάστανον. — γ') Ἐπο ἐπιμνή. — δ')

Plus on agit, plus on veut savoir.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι 26 Νοεμβρίου 1919

Στερεότυπον: Δέν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ ἐπικολα βολομαι καθέννας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικᾶ.

ΑΠΟ τὸ ἐρχόμενο φύλλο, ή «Διάπλάσις» εἰσέρχεται εἰς τὸ 4200 εἶδος της.

Ἰδού, καθὼς, ἔσονται, τὸ 1879 καὶ ἀπὸ τότε δέν ἔταυσε νά ἐκδίδεται τακτικώτατα ἕως σήμερ. Πρῶτα μηνιαία, ἔπειτα δεκαπενθήμερη, τέλος ἐβδομαδιαία. Σηράντα καὶ ἑκατὸ δέκα χρόνια! Κινένα περιοδικὸν στὴν Ἑλλάδα δέν ἔβγαλε ποτὲ τέτοια σέβαστη ήτις. Ποῦ θὰ πῇ, κανένα δέν ἀγνοῖ καὶ δέν ὑποστήλῃ ἀπὸ τὸ κουτί του περισσοτέρον ἀπὸ τὴν «Διάπλάσις», ποὺ μετ' εἰς τὴν καυχᾶται γι' αὐτό.

Ἐλπίζει δὲ διὰ τὴν ἀντιπηγήν της ὑποστήλῃ ή. Ἐλπίει ής Νιολαίας θά ἔξακο σὺλήσῃ μετ' ἡν ἰδία καὶ μεγαλύτερη ἔκτασι, καὶ θὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νά τῆς ἄκομα γένια πολλά.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΙΜΑ

Όσοι θέλουν νά διατῇ ήσουν τὸ ψευδῶνιμὸν πὺ ἔχουν ὡ, ὥστα καὶ στὸ ἐπόμενον ἔτος, πρέπει νά τὸ ἀνανεώσουν ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου τὸ βέλῶτερον. Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτὴν δέν ἐγγνώμαί σε κανένα διὰ τὴν ὕψην τοῦ ψευδῶνιμοῦ τοῦ ἐλευθέρου. Μπορεῖ νά τοῦ τὸ πάρῃ ἄλλος.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1919

Τῶρα ποὺ ἐπείσεως τὸ ἔτος μας, ὅσοι θέλουν νά συμπεριηθῶν στὸν Διαγωνισμό τοῦ Ἐσπέρου τοῦ 1919, πρέπει νά μὴ στείλουν Σημεῖωσιν ὅλων τῶν Εὐσῆμων ποὺ ἔχουν ἀπὸ 1η Δεκεμβρίου 1918 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1919. Οἱ ὀλίγοι λέγοντες πρέπει νά εἶναι αὐτὴ ή Σημεῖωσις, ή ὁποία πρέπει νά ληρῇ μέχρι τέλους Δεκεμβρίου.

Θὰ με βοηθήσουν πολλοί εἰς τὴν ἐξέλεγχσιν τῶν Σημεῖωσεων καὶ τὴν ἔκδο-

σιν τῶν Ἀποτεσμάτων ὅσοι θέλουν τὴν καλωσύνην νά ποὺ κάμουν τὰν Γενικήν Στατιστικήν τῶν τῶν τῶν τοῦ 1919. Ἡ Στατιστική προτιμώτερον νά σημειώσῃ τὸν σημεῖωσιν κατὰ σειρὰν ἐπει κατ' ἀριθμὸν Εὐσῆμων, καὶ νά παραεῖπῃ τοῦς λαθῶτα εἰσοί.

ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗ

Ἐπειδὴ ὡς ἔχουν εἰς τὰ αὐτὰ φύλλα, τ' Ἀποτεσμάτων 1780 Διαγωνισμοῦ πρὸς συνθεσιν Ἀσκήσεων θά δημοσιεύσιν εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ 1920 (ἔπειτα) ἡ δημοσίευσιν τοῦ Ὁδηγῶ. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φύλλον θά δημοσιεύσιν Ἀσκήσεις ἀπὸ τῶν Σημειῶσεων τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ τοῦ ἰοίου προθεσμία ήγει σήμερον.

Ο ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ 1919

Ἐυχόμεθα καὶ ὁ Πίναξ τοῦ 1919 καὶ διανεμῇ μετ' ἡν ἰδία καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν πρῶτων γραμμῶν

